

[Sørensen (Sejfflod).]

stor Fare for, at den sunde Besætning faar det igen. Det vilde sikkert være rigtigt, om vi i Mejerikredse kunde gaa haardere frem, saa vi kunde faa rensed ud og derved forebygge Smitte.

Der er fremsat enkelte Ønsker om at komme bort fra en saadan Lovgivning, men jeg tror ikke, Tidspunktet er inde dertil. Selv om Eksporten til Udlandet er steget betydeligt, tror jeg ikke, at vi kan faa afsat alt det daarlige Udsætterkvæg, og vi maa i særlig Grad lægge Vægt paa at faa rensed Besætningerne og faa destrueret de syge og daarlige Dyr.

Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Brorsen: Jeg forstaaer, at den højtærede Formand har bestemt, at de under Nr. 3 og 4 paa Dagsordenen opførte Sager kan behandles under eet.

Med Hensyn til den under Nr. 3 opførte Sag skal jeg blot gøre en enkelt Bemærkning. Det er jo et lille Provisorium, der her skal godkendes, idet den højtærede Landbrugsminister saa sig nødsaget til i Slutningen af Oktober at udstede en provisorisk Lov, fordi Kødloven udløb 1. November. Ja, det er der altsaa bl. a. kommet ud af Hastværket, vi skulde jo ud til Valg i en lynende Fart, der var ingen Tid at spille, og derfor glemte den højtærede Landbrugsminister, at der var en Lov, der udløb den 1. November, og som naturligvis paa en eller anden Maade skulde fornyes. Det rimeligste vilde jo have været, at det var sket den Dag, Finansministeren holdt sin Tale om Finansloven, men da blev Portene jo slaet i umiddelbart efter. Da vilde der have været i høj Grad Grund for den højtærede Landbrugsminister til at fremsætte sit Forslag om at forlænge Kødlovens Gyldighed en Maaned; jeg er temmelig overbevist om, at Tinget ikke vilde have modsat sig denne Forlængelse. Nu skete det altsaa ikke, og der maatte udstedes en provisorisk Lov. Jeg tvivler i og for sig ikke om, at Ministeren kan dække sig bag Grundlovens § 25, som han jo henviser til, idet der her staaer, at i ganske særlige Tilfælde er Regeringen bemyndiget til at udstede foreløbige Love, men den mere reglementerede Vej havde, som sagt, været at anbefale. Jeg skal naturligvis ikke gøre noget stort Nummer ud af det skete, men har kun villet gøre opmærksom paa, at der er begaaet en Forsømmelse her af den højtærede Landbrugsminister.

Da vi i Slutningen af 1934 havde Kødloven til endelig Afstemning, undlod Venstre at stemme for den. Vi vil lade det foreliggende Lovforslag passere, men i Lighed med vor Stilling i 1934 vil vi ikke nu stemme for Forlængelse af Lovens Gyldighed, men undlade at stemme.

Jeg skal saa vende mig til det Lovforslag, der er opført under Nr. 4, der jo drejer sig om Forlængelse af Gyldigheden af den Kødlov, jeg nu har talt om. En Lovgivning med Hensyn til denne Produktionsgren, Kvæg og Oksekød, begyndte jo allerede for en Del Aar tilbage. Det var ganske naturligt, man forsøgte, om man ikke gennem en Lovgivning kunde bidrage til at stimulere Priserne. Der var saa enestaaende lave Priser dengang, som ogsaa Socialdemokratiets ærede Ordfører var inde paa, at man kunde købe ret gode Varer for 6—7—8 Øre pr. Pund levende Vægt, saa der var i høj Grad Grund for Rigsdagen til at foretage sig noget, som kunde medføre, at Priserne dog kom *noget* i Vejret. Naar man nu ser tilbage paa denne Lovgivning, mener jeg, den har haft Betydning netop i Retning af at stimulere Priserne, men der er det beklagelige — det viser sig desværre ogsaa denne Gang, hvor vi skal til at revidere Loven —, at Landbrugsministeren stadig har en Tilbøjelighed til at ville forringe Lovgivningen. Dette var Tilfældet i Fjor, og det var derfor, Venstre ikke vilde stemme for Loven, og det er ogsaa Tilfældet i Aar.

Der er noget meget ubilligt, for ikke at bruge et stærkere Udtryk, i, at man vil benytte en saadan Lovgivning, der skulde være til Gavn for Landbruget, til samtidig at indføre Bestemmelser, der hører hjemme i en Sociallov. Jeg tænker naturligvis her paa de 3 Mill. Kr., som den højtærede Landbrugsminister foreslaar skal stilles til Raadighed til Indkøb af Kød til trængende Personer. Jeg skal ikke sige noget om, hvorvidt det skal være 3 Mill. Kr., eller om det skal være et andet Beløb, men der er noget i allerhøjeste Grad ubilligt i, at dette skal være en vigtig Bestemmelse i en Lov, der gives for Landbruget. Jeg tror, vi efterhaanden maa faa Øjnene op for, at vi maa have en Adskillelse her: Landbolove for sig og Sociallove for sig, men der er altsaa ogsaa i det foreliggende Lovforslag en Sammenblanding. Det er klart, at vi fra vor Side maa tage Forbehold over for dette Punkt i Lovforslaget, men Sagen vil naturligvis komme til Behandling i et Udvalg, og saa vil det jo vise sig, om der her kan opnaas Enighed